Під дубом у гаю жила Гадюка,
Непросипуща злюка:
Усе було сичить-сичить.
Щоб кого-небудь укусить.

Мале Ягнятко там гуляло;
Скік-верть, сюди-туди —
Та якось під той дуб і доскакало,
Не сподіваючись біди...

Гадюка кинулась та й укусила, —
От так, як бач,
Безвинного занапастила.
Ягнятко в плач,

А потім на травицю впало:
— Ох, за що ж, за що? — простогнало..
А бісова Гадюка знов сичить:
— Щоб тут гулять не сміло!

Ти, може, затоптать мене хотіло,
Вас треба вчить! —
Ягнятко більше не озвалось...
На світі нажилось, награлось...
Затихло... спить...

Колись і між людьми чимало
Таких ягнят попропадало.
Тепер гадюкам час сказать:
Минулися вже тії роки,
Що розпирали боки,-
Дай, Боже, правді не вмирать!
1864-1872